

— Добъръ день, кума! Какъ е търговията — върви ли?

Банката се обърна и се смрази отъ страхъ. Вълчо съ госпожата си бѣха спрѣли до Лиса.

— Не бой се! — пошепна щурчето. — Днесъ всички тукъ сж добри: никой никому зло не прави. Пъкъ ти си мѣничъкъ. Малкитѣ деца и звѣроветѣ ги обичатъ...

Отминаха по-нататъкъ. Току до Лиса една катеричка продаваше въ малки кошчета орѣхи и лешници. А на земята до нея две врани бѣха наредили пѣстри парченца стѣкла, тенекийки и парцалчета за накитъ.

— Знаешъ ли, че азъ май ожѣднѣхъ, — пошепна Банката. — Хайде да отидемъ до вадичката.

— А, чакай! Тукъ азъ ще те черпя, — усмихна се щурчето. — Я ела насамъ! И възвиха встрани, отдето се чуваше чуруликане и брѣмчене на колесове. Сякашъ цѣлиятъ малъкъ бѣше събралъ тука.

...калинка. Щурчето й пошепна. Тукъ бѣха нацѣввали момини сълзи, ма-а, здравецъ, кам-на всѣко цвѣтче и всѣко отъ аждата си съ

...! — рече брата си